

Oma laps

*Kas sa keelaksid oma sõbrale
suurimat kingitust?*

VANESSA
CARNEVALE

Originaali tiitel:
Vanessa Carnevale
A Child of My Own
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole avalikus kasutuses, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud kirjanduslikult. Iga sarnasus tegelike elus või surnud isikute, kohtade või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Vanessa Carnevale, 2021. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E07447424
ISBN 978-9916-31-452-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Allile

PROLOOG

Armas Lucy!

Mäenõlvad kutsusid. Tegelikult kutsus metsik laskumisrada ja ma tahtsin, et Sa jääksid veel magama. Püüdsin hommikul espressot juues leida kümmet veenvat väidet, miks me peaksime lapse saama, aga tulemus oli null. Null! Mul ei ole erilisi põhjusi, et seda meile soovida, peale asjaolu, et ma tunnen end olevat valmis isaks saama – olen valmis perekonna loomiseks. Pärast õnnetusjuhtumit kodus olles aeglustus mu elutempo ning ma taipasin, et minu elus – meie elus – on vaba ruumi. See on pigem tundmus – teadmine, et meie elus piisab ruumi rohkemaks, ja selle ruumi võiks hõivata beebi, laps. Väike tüdruk säravsiniste silmadega nagu tema emal, kes armastab ookeanis ujuda, või väike poiss lainjate pähhelpruunide juustega nagu tema isal, kes armastab pühapäeviti surfamas käia.

Ma tean, et me ütlesime, et ei tee seda kunagi. Aga tänapäeval valmistatakse nii kenasid laste surfilaudu ja kui me õpetame lapse ujuma, siis võib ta surfata ka ookeanis.

Kui Sa oled pärast selle kirja lugemist sama meelt, siis võime homme hakata nimele üle vaidlema.

Täiesti tõsiselt rääkides sobib meie lisatuba suurepäraselt lastetoaks. Ma arvan, et see oleneb sellest, kas ka Sina kujutled, et võiksime tulevikus olla lapsevanemad.

Lucy, Sinul ja minul on anda nii palju armastust ja võib-olla saaksime seda jagada ka lapsele.

Ma armastan Sind.

Nate

P.S. See ei tähenda, et kavatseksin kokkulepet murda.

P.P.S. Kas poisi nimi võiks olla Leo? Tüdruku nimi Mikayla? Juhul, kui Sa jääd nõusse.

ESIMENE PEATÜKK

Lucy

Viis nädalat enne jõule tõstab Nate mind süles kõrgele, et paneksin viimase jõulupuumuna puu külge. Me astume mõlemad sammu kaugemale ja imetleme seda. Ma olen otsinud neid lumega täidetud jõuluehteid juunikuust alates ning leidsin need lõpuks Saksa väikelinnast Rüdesheimist Reini ääres. Hämmastav, et need tegid läbi kuueteistkümne tuhande kilomeetri pikkuse teekonna Austraaliasse ja jõudsid tervelt kohale. Nüüd peegeldavad valgust ja heidavad seintele tillukesi vikerkaarevärvilisi laike ning on väärt iga senti varandusest, mis mulle maksuma läksid. Puu näeb välja nagu mõnes luksускаubamajas. Taban end ühtelugu sellele naeratamast – suu kõrvuni. Vaatan Nate'i poole, kes seisab mu kõrval ja särab näost.

„Mul on sulle üllatus.“ Ta võtab taskust paberi ja ulatab mulle reisibrošüürist välja rebitud lehe. „Kuidas sulle meeldiksid tänavu valged jõulud?“

Silun paberit ja silmitsen lumiseid mäeharju ja tänavat, mis näeb välja nagu stseen vanaaegsest lumisest klaaskerast hobuse

ja kaarikuga. Nate on lehele kuldse Sharpie markeriga mõned kuupäevad kirjutanud.

„Chamonix? Me sõidaksime *tuleval nädalal!*“

Ta noogutab enesega rahuolevalt.

Me lõpetasime äsja teise poole kolm kuud kestnud remon-dist majas, mida kutsume koduks praegu nähtavas tulevikus – kahekorruseline California bangalo Balwyni eeslinnas, mis on meie unelmate elupaik. Me ületasime esialgse eelarve kaks-kümmend kaheksa protsenti ja oma teise eelarve kolmküm-mend protsenti. Ma sain sinasõbraks kohalike Bunningsi, Pot-tery Barni ja Provincial Home Livingi kaupluste juhatajatega. Mul istus peas mõte, et Duluxi värvimeistrid ootavad kutset soolaleivagrillpeole tänuks oma vaevanägemise eest – teisi-sõnu kannatlikkuse eest minuga –, kui ma vedasin mitu kuud värviproovidega potte kaupluse ja kodu vahet, kuni mu roosa-vaimustuses mina maandus värvile Elation. Mis ei olnud üldse roosa, vaid tuhm pastellsinine, mille kohta Nate ütles „lihtsalt sinine“.

See ei ole „lihtsalt sinine“, väitsin talle. Mitte miski ei ole kunagi lihtsalt miski. Näiteks meie renoveerimine ei olnud lihtsalt renoveerimine. See oli pühendumine meie elu järgmi-sele peatükile. See oli mõtteavaldus. Mis kinnitas, et me teeme seda pikaks ajaks, et kummalgi meist ei ole soovi siit peagi välja kolida. Ei, see maja, *meie* maja, saab kohaks, kus me loome endale niisuguse elu, mis sisaldab kõike, mida armastame – ran-nas jalutamist laupäeviti, veinirestoranide külastamist püha-päeviti –, ja hoolimata mu ema sügavaimast soovist ei kuulunud meie tulevikku laste tegemine.

„Aga kuidas me saame seda endale lubada? Me oleme nii palju raha kulutanud majale ja...“

Nate vajutas mulle sõrme suule. „Mul on sääste. Pealegi on meil kogunenud tohutul hulgal sagedaste lendajate boonuspunkte.“

„Kas oled kindel?“

Ta kallutab pea viltu. *Usalda mind.* Muidugi on ta kindel.

Suudlen teda suule. „See on elu parim jõulukink. Peale metrooplaatide köögis.“ Mõtlen seda tõsiselt. Metrooplaadid on tõesti midagi. Ja talvine Chamonix niisamuti.

Nate naeratab, huuled surutud minu huultele. Ta lõhnab nagu münt ja kardemon – tema lemmikraseerimisvesi, mis jätab igal kellaajal mulje, et ta tuli just duši alt. „Ei ole midagi seksikamat kui metrooplaadid köögis.“

Ta tõmbub eemale, kuid mitte täielikult, ja seisab mõni hetk paigal, vaadates mulle silma nagu siis, kui me alles tutvusime.

Kõõritan teda. „Kas mu mees muutub minu suhtes romantiliseks?“

„Mõtlesin lihtsalt, kuidas mul on vedanud – kuidas meil on vedanud.“ Ta vajutab lülitile ja jõulupuul süttivad tuled. Kuld-
sed lambikesed lõõvad särama alates alumistest okstest, tulu-
keste vilkumine kerkib üles kuuse tipuni ja laskub alla tagasi.

„Meil on vedanud. Sinul on vedanud,“ vastan talle.

„Aga äkki see ei olnudki vedamine?“ küsib ta selle peale.

„Kuidas sa seda teisiti kirjeldaksid?“

„Saatus.“

„Saatus?“

„Jah.“

Ning otsekohe pärast seda nagu muuseas öeldud jah-sõna otsustab Nate, et on paras hetk mulle öelda, et ta tuli töölt ära. Muidugi ei väljendanud ta seda täpselt nõnda. Tema sõnad olid: „Veider, kuidas elust peaaegu ilmajäämine sunnib sind oma prioriteete ümber hindama.“ Nate'i suus olid need sõnad jah-

matavalt uskumatud, sest tema on mees, kes paneb peaaegu iga kord tööle minnes elu kaalule.

Nate'i töö fotoajakirjanikuna tähendab, et ta on sageli nädalate kaupa kodust ära. Aastate kestel on ta pidanud toime tulema jalaluumurruga, rangluumõraga, kopteri hädamaandumisega, kahel korral külmavõetud kohtade ja kord Fallujah's inimröövijate kätte langemisega, mis olid minu elu kõige pikemad seitsekümmend kaks tundi. Ta on elanud mässuliste poolt ümberpiiratud hotellis, teda hammustas madu, ajas taga metsik elevand ja kuigi see kõik toimub humaansuse, tõe ja ilu filmile jäädvustamiseks, ei saa seesugust töökohta pidada peresõbralikuks. Ma olen sageli pead murdnud, kas seda saab liigitada isegi abielusõbralike hulka. Kuidagi oleme hakkama saanud ja ma olen fakti, et Nate'i töö on seotud riskitasemega, mis tekitaks suuremas osas inimestes kõhedust, suhtunud nii leplikult, kui armastav abikaasa suudab. Ta on nende neljateistkümne aasta kestel, mil ma teda tunnen, käinud mitmes maailma kõige ohtlikumas paigas, kuid ometi polnud miski mind valmistanud ette telefonikõneks, mis tuli poole aasta eest.

Stuart, üks Nate'i meeskonna liige, edastas teate ragiseval telefoniliinil. Suutsin ta sõnu vaevu eristada. Nate'iga juhtus sukeldumisel õnnetus. Ta hingamisaparaadist ei tulnud enam hapnikku. Ta kaotas teadvuse. *Vee all.*

Ja siis kõne katkes.

Hiljem sain teada, et meeskonnal õnnestus teda elustada. Aga me kõik teadsime, et olukord oli viimasel piiril – kuigi Nate ei olnud kuni praeguse hetkeni eriti midagi öelnud, mis seda tunnistaks. Ta tuli lihtsalt koju ja teatas, et võttis end kuni aasta lõpuni töölt vabaks. Me ostsime kõvasti renoveerimist vajava maja. Nädal pärast sissekolimist viis ta linnavolikogusse reno-

veerimisplaanid ja nädal pärast nende heakskiitmist hakkas seinu maha lõhkuma.

Nüüd räägib ta prioriteetidest ja ma olen päris kindel, et ta ei räägi seintest, mis vajavad aluskihte, enne kui hakkame neid vööpama „lihtsalt sinise“ Elationiga.

„Mis prioriteete? Sest kui sa mõtled päikesetoa seinu maha kiskumist, siis seda mõtet ma küll ei jaga.“

Päikesetoa sein oli olnud vaidlusteema. Seda lammutades saaks palju suurema päikesetoa. Alles jätmine tähendaks hubasust. Me leppisime kokku, et jätame hubaseks.

„Osa minust mõtleb, et ehk on lõpuks aeg jääda paikseks, liikuda järgmisse elujärku,“ jätkab ta endale täiesti ebatüüpilisel viisil. Nate ei ole inimene, kes armastaks kavandada järgmist elujärku. Ei, tema eelistus on elada tänases päevas ja homme vaadata, mis edasi saab... nii et *homme*. Või järgmisel päeval. Või sellele järgneval.

„Järgmine elujärk?“

„Laps.“

„Mis?“ Äkki tunduvad vilkuvad jõulutuled pigem häirivate kui lummatatena.

„Sa tead küll – pisike inimene, kasvab seal sees.“ Ta osutab mu keskkehale.

Vastuseks naeran tõrjuvalt. Või pigem lagistan valju häälega. Sest tõesti, mis mul muud üle jääb? See on pööraselt naljakas. Ja Nate isegi ei muiga. Mõnikord tundub tema mõtete jälgimine täiskohaga tööna. Niisugune ta ongi – aina üllatused.

„Mis te olete mu mehega teinud?“

„Ma arvan, et jätsin osa temast Florida randa, kui seal elutult lamasin.“ Ta võtab endale jõulupuud küljest pulgakommi ja hakkab seda paberist lahti harutama.

„Laps.“

„Suur pea, nõpsnina. Loodetavasti samasugused silmad kui emal.“ Ta pistab pulgakommi suhu ja hammustab selle otsast tüki. Nüüd ta naeratab.

„Unetud ööd.“

„Pallimängud. Jalgrattasõit. Spordivõistlused.“

„Lapsed on kulukad,“ vaidlen vastu.

„Õnneks on meil sääste.“

See on vaieldav, arvestades kulude kasvu ja seda, et olin juba hakanud uut mööblit ostma. Pealegi on mul praegu töökäimises vahe. Kuni viimase ajani töötasin ühe väikese telekanali reisisutustajana. Saade, mille peale mul leping oli, lõppes, nii et praegu, pärast aastate pikkust elamist hotellides ja lennujaamades, olen ametlikult töötu ning pean otsustama, kas hakata tegema midagi muud.

„Sa pead veebruaris tööle tagasi minema. Alaska-sõit. Sa oled mitu nädalat kodust ära. Millal me üldse...?“

Nate krõbistab kommi hammaste vahel. „Ma tulin töölt ära, ma ju ütlesin?“

Ohkan. Ei, ma ei suuda temaga sammu pidada. „Mida sa kavatsed selle asemel teha?“

„Ostan teise ülesputitamist vajava majalogu.“

„Oh,“ on ainus vastus, mille suust saan.

Nate astub lähemale ja vajutab mulle sõrme huultele. „Laps... see oli vaid mõte. Muud midagi.“

Mu keha täitub kergendustundest. „Oh, ainult mõte,“ koridan, ainult et see kõlab valesti, nagu kurgu põhjast pigistatud.

„Võib-olla on mul homme teistsugune tunne. Ja see tunne ei pea kuhugi välja viima.“ Ta kehitab õlgu, nagu poleks sel teemal tähtsust.

Praeahju taimer annab signaali, teravalt ja järelejätmatult.

Nate kergitab kulme. „Sinu suhkrüküpsised on valmis.“